

РЕШЕНИЕ

№ 1694

гр. София, 16.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 17.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8655** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл. 145- 178 от АПК, вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 от ЗУБ.

Образувано е по жалба на Т. М. Е. Деколос, ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на К., [дата на раждане] в [населено място], К., адресно регистриран в [населено място], [улица] срещу Решение № 7794/16.07.2024г. на председателя на ДАБ при МС, с което е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут на жалбоподателя.

В жалбата са изложени аргументи за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Излага доводи, че не са обсъдени и анализирани всички факти и обстоятелства, чрез които да бъде установена обективната истина в нейната цялост. Излага доводи, че пред административния орган е изложил, че заради страх от преследване от страна на държавните власти в К. не може и не желае да се завърне там, тъй като е бил изложен на риск животът и сигурността му. Счита, че това, че е напуснал държавата безпроблемно и, че преди да избяга не е бил съден, осъждан или обект на никакви репресии е ирелевантно, тъй като смисълът на бежанското право е в неговия превантивен характер, като целта му е защита срещу бъдещо фактическо преследване. Посочено е, че административният орган неправилно е преценил, че към личната му бежанска история са неприложими, принципите залегнали в нормата на чл. 9, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ, доколкото не е направен достатъчно задълбочен анализ на актуалната обстановка в държавата му по произход – К.. В справката за К., приложена по административната преписка липсва информация за положението на

лицата, които съдействат на държавните власти срещу престъпните контингенти в К. и „Б. Х.“ в частност. Иска се от съда да отмени оспореното решение и преписката да бъде върната за ново разглеждане и произнасяне от административния орган.

В съдебно заседание, оспорващият Т. М. Е. Деколос редовно и своевременно призован се явява и с помощта на преводач от френски език поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът по оспорването - председател на ДАБ към МС на РБ, редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт К., която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена.

СГП редовно и своевременно призована, се представлява от прокурор Десислава Кайнакчиева, която изразява становище за неоснователност на предявената жалба.

Административен Съд С. – град, I отделение, 45-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, със становището на ответника и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 06.06.2023 г. в Държавна агенция за бежанците при МС е постъпила молба с вх. № ЦУ – 13 – 140 / 06.06.2023г., с която Т. М. Е. Деколос, гражданин на К., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], от мъжки пол, етническа принадлежност: бамелеке, религиозна принадлежност: протестант, семейно положение - неженен, е отправил искане да му бъде предоставена международна закрила в Република България. Молбата е допусната до ново производство за предоставяне на международна закрила, потвърдена с молба с вх. № ОК-13-448/07.03.2024 г. и образувано с попълване на регистрационен лист рег. № УП 20561/07.03.2024 г. от Т. М. (фамилно име) Е. ДЕКОЛОС (собствено име). Молбата за закрила се явява втора по ред.

Първоначално чуждият гражданин е подал молба за международна закрила в Република България на дата 02.02.2023 г. Личните данни на чужденеца са установени въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Последващата молба кандидатът е мотивирал с наличието на нови обстоятелства, а именно издадена заповед от Национална жандармерия към Министерството на отбраната за неговото издирване и задържане. В подкрепа на заявеното, молителят е предоставил следните писмени доказателства: копие на посочената по - горе заповед с извършен превод на български език.

С решение № 14-ОК/23.06.2023 г. на интервюиращ орган на ДАБ-МС последващата молба не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. С решение № 598/24.01.2024 г. по адм. дело № 6834/2023г. Административен съд - София-град (АССГ) отменя цитираното по-горе решение на интервюиращ орган на ДАБ- МС и изпраща преписката на компетентния орган при ДАБ-МС за разглеждане в производство по международна закрила. В мотивите си съдът посочва, че с отказа да допусне до разглеждане молбата за закрила жалбоподателят е бил лишен от възможност да представи и други доказателство относно твърдените новопостъпили обстоятелства.

Съгласно съдебните указания, в проведеното на 17.04.2024 г. с кандидата интервю са изяснени всички факти и обстоятелства по подадената от него молба за закрила с вх. № ЦУ-13-140 от 06.06.2023 г., потвърдена и от молба с вх. № ОК-13-448/07.03.2024 г. Чужденецът посочва, че е напуснал страната си през месец септември 2019 г. легално, с паспорт до И. - Турция, където е останал повече от година. На 30 или 31.12.2020 г. е направил опит да влезе на територията на Република България с фалшива испанска

лична карта, с чужди имена и чужда снимка. Споделя, че първоначалната му идея е била да премине в Гърция по море, но е бил задържан от гръцките власти и върнат в Турция. Чуждият гражданин съобщава, че в К. живеят родителите му, един брат и една сестра, както и неговата приятелка, с която имат четири деца.

На 12.06.2024 година Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал Становище по повод подадената молба за закрила и предложил на оспорващия да се откаже предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут.

По административната преписка е приобщена справка от Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ при Министерския съвет, относно актуалната обстановка в Република К. към 27.05.2024 г. (л.22-26)

С Решение № 7794/16.07.2024 г. Председател на ДАБ към МС на РБ на Т. М. Е. Деколос, на основание чл. 8 и чл. 9, вр. чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Извършен е анализ на обстановката в К. въз основа на приобщена към преписката справка на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ-МС.

В мотивите на решението е обосновано становище за недостоверност на представената бежанска история и неоснователност на подадената молба за международна закрила. Констатирани са редица съществени противоречия в твърденията на молителя по време на проведените интервюта с него. Прието е също, че буди недоумение и фактът, как човек напуснал легално страната си, със своя собствен паспорт, е посочен за издирване повече от година и половина след напускането на страната си. Изложени са аргументи, че събраните в хода на производството и констатираните противоречиви изявления сочат единствено за съзнателно дадени неверни данни, целящи доказване на значими за производството по ЗУБ обстоятелства. Посочено е, че представената от кандидата бежанска история е противоречива и нелогична, поради което се приема за недостоверна и измислена единствено с цел получаване на закрила. Изложено е още, че заявените от молителя причини за търсене на международна закрила, са ирелевантни и недостатъчни обстоятелства за предоставяне на статут на бежанец. В мотивите на решението е изложено, че за кандидата не са налице законовите предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, доколкото Т. М. Е. Деколос не е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание в страната си на произход.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу годен за оспорване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от търсената защита и при спазване на 14 - дневния срок за съдебно обжалване, предвиден в чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Решението е връчено на 21.08.2024 г. жалбата е депозирана на 22.08.2024 г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното решение е постановено от компетентен административен орган - това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл. 52 от ЗУБ е предоставено правото да издава решения по реда на чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма и същият съдържа законово изискуемите реквизити. Не са допуснати съществени нарушения на

административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично с молителя, в присъствието на преводач.

В хода на производството не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила по чл. 35 и 36 от АПК. Проведено е интервю в рамките на което са събрани доказателства за неговата бежанска история, приобщени са справки за актуалната обстановка в страната по произход. Органът е обсъдил изложените факти, заявени във връзка с подадената молба от жалбоподателя за закрила.

Съдът съобрази и връчените в рамките на производството Указания за процедурата, която ще се следва, за правата и задълженията на чужденците, подали молба за международна закрила в Република България. Удостоверено е, че посочените указания са връчени на жалбоподателя (л. 48-53 от делото).

Твърденията, изложени в жалбата за допуснати нарушения на процесуалните правила, поради необсъждане и анализиране на всички факти и обстоятелства, чрез които да бъде установена обективната истина в нейната цялост, са неоснователни. На първо място, в мотивите на решението са обсъдени в достатъчна степен данни за обстановката в страната, в това число от сигурни източници и конкретно тези, на които е извършено позоваване в справките на Дирекцията към ДАБ. Освен това в съдебното производство също е представена актуална справка, поради което не може да се приеме, че не е изяснено действителното положение в страната ѝ по произход.

Обсъдени са всички изложени от жалбоподателя факти, извършена е преценка на тяхната достоверност. Формираните изводи са въпрос на правилна преценка на доказателствата и относими към материалната законосъобразност на решението.

Решението е издадено в съответствие с материалния закон и с неговата цел.

Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ Република България предоставя статут на бежанец на чужденец, който изпитва основателен страх от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Легална дефиниция за понятието „преследване“ по смисъла на закона се определя в чл. 8, ал. 4 и ал. 5 на ЗУБ - нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, като действията на преследване могат да бъдат физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, отказ на съдебна защита, непропорционално или дискриминационно наказателно преследване или наказания. Необходимо е преследването да е характерно не изобщо за страната, а да е било насочено към конкретното лице, търсещо закрила. Поради това изложеното в бежанската история следва да се преценява конкретно и индивидуално.

Административният орган е обосновал правилни изводи, които са в съответствие с бежанската история и ситуацията в страната на произход. Молителят се позовава на опасение за живота и сигурността си с оглед на това, че има заповед за неговото издирване и задържане, издадена във вид на радио съобщение до всички служители и

началници на служби на 03.08.2021 г. в К. жандармерия, където е работел преди да напусне страната си по произход. Не се твърди член на семейството да е бил обект на пряко посегателство от психическо или физическо естество, предвид факта, че брат му също работи за жандармерията. От бежанската история не се обосновава извод за преследване поради раса, националност, политическа принадлежност, социална група или други признаци, изброени в разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

В конкретната хипотеза, от събраните по делото доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си К. поради факта, че работел в разузнаването, като давал информация на жандармерията, но е имало изтичане на информация, че работи за тях и трябвало да напусне родината си.

На следващо място, ако е работел с жандармерията и полицията, както той твърди и е бил само информатор, то възниква въпросът как същият притежава Карта на жандармерията, издадена на негово име и представена чак в предходно съдебно заседание. Ако оспорващият е бил част от жандармерията, то досега е следвало да представи тази карта или да посочи, че има такава - нещо, което не е се случило в производството пред административния орган. Наред с това, от представената карта е видно, че изображението на лицето, на което е издадена е твърде различно от снимката на оспорващия при първоначалното му интервю и при попълване на Регистрационен лист и то с невъоръжено поглед се виждат съществените различия между двете лица, които са твърде различни и между тях няма идентичност, още повече, че тази карта няма дата на издаване.

От събраните в хода на административното производство и по делото доказателства не може да се установи преследване по отношение на жалбоподателя на някое от основанията, посочени в Конвенцията за бежанците.

Ето защо, изводите на административния орган, че по отношение на чужденеца не са налице основанията по чл. 8 ЗУБ, са законосъобразни. Молителят не е бил лишен от възможност да се възползва от закрилата на държавата, чийто гражданин е, доколкото същият не е потърсил такава закрила, а е напуснала държавата легално, без проблеми с официалните власти.

Правилно органът е приел, че твърденията на молителя са неприложими към предвидените основания по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Той не е твърдял да е бил подложен или да е претърпял каквото и да е насилие, изхождащо от държавата, от нейни институции или от политически или религиозни формирания. Ето защо изтъкваните от него страхове и опасения не обосновават предоставянето на бежански статут по член чл. 8, ал. 1 от ЗУБ.

Наред с горното, изтъкнатите от чужденеца причини за напускане на родината му са от личен и криминален характер и не попадат в приложното поле на ЗУБ, при което обосноваване и законосъобразно е преценено, че в случая не са налице законовите основания за предоставяне на лицето на статут на бежанец. Съдът счита, че чужденецът е мигрант по смисъла на легалното определение на това понятие, дадено в Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, приет от ВКБООН, според което „мигрантът е лице, което, по причини различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец“.

От изложеното следва, че остава единствено възможността молбата за закрила да бъде преценена на основание общата обстановка в страната по произход на жалбоподателя, т. е. на основания относими към всички цивилни лица, за които не са налице изключващи клаузи, в случая няма такива данни. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Съдът намира за неоснователен довода на жалбоподателя, че органът не е изпълнил задължението си да събере доказателства за страната му по произход и с това е нарушил процесуалните си задължения.

Информацията за държавата по произход на лицето следва да отговаря на определени изисквания - съображения 39 и 40 от преамбюла и чл.10, ал.3, б.б) от Процедурната директива. Изисква се да е набавена точна и актуализирана информация от различни източници, изброени неизчерпателно - ЕСПОУ и ВКБООН, както и съответните международни организации за защита на правата на човека, информацията да бъде за общата обстановка в страната на произход на кандидата, и при необходимост — в страните, през които кандидатът преминава транзитно. Прилагането от държавите членки на понятието за сигурни страни за всеки отделен случай или на списъци за такива страни, съгласно съображение 46 от Преамбюла на Процедурната директива, изисква *inter alia*, да бъдат съобразени насоките и оперативните наръчници, информацията относно страната на произход и дейностите, посочени в Регламент (ЕС) № 439/2010, включително методиката на ЕСПОУ във връзка с информацията относно страната на произход, както и съответните насоки на ВКБООН. В чл. 4 от Регламент (ЕС) № 439/2010 са регламентирани правомощията на ЕСПОУ, в това число и да изготвя методиката. Съгласно ал. 2 на последната разпоредба, анализът на информацията за държавите по произход не цели да се дават указания на държавите-членки относно удовлетворяването или отхвърлянето на молби за международна закрила.

Общи критерии за определянето на сигурни страни на произход се съдържат в чл. 36 от Процедурната директива, като за прилагането им държавите членки следва да определят условията и реда по националното си право.

Нормата на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ задължава изрично органа в рамките на производство по общия ред да се произнесе по всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му на произход или с трети държави. Поради това по националното право е предвидено

задължение при преценка на молбата за закрила да бъде събрана и обсъдена актуална информация за страната на произход на молителя. По общото изискване на чл. 36 от АПК, във вр. с принципите за истинност по чл. 7 и за служебното начало по чл. 9 от АПК, трябва да бъдат взети предвид всички относими факти и обстоятелства. Без съмнение информацията за страната по произход и преценката ѝ, съставляват такива факти и обстоятелства, предвид задължението за спазването на принципа за забрана за обратно връщане по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, чл. 33 от Женевската конвенция от 1951 г., прогласен и в чл. 19, ал. 2 от Хартата за основните права на ЕС.

Националният законодател е предвидил прилагането на списъци за сигурни страни на произход в рамките на определения от Съвета на ЕС минимален списък за такива страни. В чл. 98, ал. 1 от ЗУБ е предвидена национална процедура за приемане на списъци на сигурни страни по произход – ежегодно с решение на Министерския съвет, но няма данни тази процедура да е проведена и да е изготвен такъв списък преди постановяването на оспореното по делото решение. В § 1, точки 7-9 от ДР на ЗУБ се съдържат легални определения на понятията "държава по произход" и "сигурна държава по произход“.

В чл. 98, ал. 2 от ЗУБ се съдържат критерии за определянето на сигурни страни и източниците на информация. Според тази разпоредба, възможните източници на информация са от държавите - членки на Европейския съюз, ВКБООН, Съвета на Европа или други международни организации. От информацията за държавата по произход следва да се направи извод за степента, в която съответната държава предлага защита срещу преследване, въз основа на критерии, посочени в същата разпоредба. Критериите са следните: въз основа на актовете, приети в тази област, и начина, по който се прилагат; начинът, по който се спазват правата и свободите, уредени в ЕКПЧОС, Международния пакт за граждански и политически права или Конвенцията против изтезанията и други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание; начинът на прилагане на забраната за експулсиране или връщане по Конвенцията за статута на бежанците от 1951 г. и на четвърто място - съществуването на система за ефективни санкции срещу нарушенията на тези права и свободи.

При тези обстоятелства, Съдът намира, че органът е изпълнил задължението си да събере относима информация за страната по произход от гледна точка на критериите за определянето на една страна като сигурна, установени по националното право.

Разглеждайки ситуацията в К. от приложената по делото справка става

ясно, че насилието в двата англоезични региона, Северозападен и Югозападен, продължава шеста година, въпреки че според изявление на президента П. Б. от януари 2023 г., много въоръжени сепаратистки групи са се предали, а заплахата която последните представляват, е значително понижена. Във връзка с актуалната политическа и икономическа обстановка в справката е посочено, че в материал на британската Служба за външни работи, Британската общност и развитие (Foreign, Commonwealth & Development Office, FCDO) се посочва, че на цялата територия на К. има случаи на спорадични инциденти поради политически вълнения. Политическите събития и повишеното напрежение, свързани с англоезичните Северозападен и Югозападен регион, може да доведат до изолирани случаи на насилие и в други части на страната. В допълнение съдът счита, че на територията на К. не е налице въоръжен конфликт. Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсеция убежище, следва да са актуални, както е в настоящия случай. От актуалната справка за положението в К. става ясно, че ситуацията там не е до такава степен усложнена, за да се приеме, че са налице предпоставки за предоставяне на международна закрила на лицата от тази държава. В тази връзка и с оглед разпоредбата на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, административният орган правилно е отхвърлил молбата за закрила и в тази ѝ част като неоснователна.

В заключение Съдът достига до извод, че при постановяването на оспореното решение не е допуснато нарушение на оценяването на фактите и обстоятелствата, относими към молбата на жалбоподателя за закрила, в това число и що се касае до установяването на фактическите обстоятелства, които могат да представляват доказателства в подкрепа на молбата за закрила, и до правната преценка на тези доказателства по правилата на националното право.

По изложените съображения, съдът намира, че оспореното решение е законосъобразно и не са налице отменителните основания по чл. 146, т. 1 – 5 от АПК. Жалбата като неоснователна, трябва да се отхвърли.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 45 – ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. М. Е. Деколос, ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на К., [дата на раждане] в [населено място], К., адресно регистриран в [населено място], [улица] срещу Решение № 7794/16.07.2024г. на председателя на ДАБ при МС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.